

ΣΟΥΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΩΤΗ

Του ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΜΠΙΟΥ

Το άλογο, ξαγριασμένο εξακολούθησε το δρόμο του, χωρίς τον καβαλλάρη του.

Περιο-
δούντας

την ήπειρωτική 'Ελλάδα έπέρασα κι' απ' τ'ο Σουλι, όπου μ' έφιλοξένησε με διηρικτή άδοχοντία ένας κουτσός και άσχημότερος σάν τον Θεοσίτη της 'Ιλιάδας αλλά και πολύ αγαθός Σουλιώτης. 'Η γυναίκα του άν και είχε περάσει τ'α σαράντα ήταν ως τόσο θρασιωτάτη άζώμα και φαινότανε ότι αγαπούσε και τιμούσε πολύ τόν άσχημότερον άντρα της.

— Τί ζευγάρι άταίριαστο είπα στόν οδηγό μου, έναν ιταλό που είχε μείνει καιρό στην 'Ηπειρο και ήξερε και τη γλώσσα του τόπου και γαλλικά όρεκτά καλά. Μά το θεό, άπορώ πως ή ώραία αυτή γυναίκα δέχτηκε νά πάρη έναν άντρα κουτσό και τόσο άσχημο!

— 'Εχεις δίκαιο, μου άπήντησε ο οδηγός γιατί φαίνεται ότι το άντρόγυνο δέν τ'ά πήγε πολύ καλά στην άρχη. 'Ετσι έχω άκουστά τουλάχιστον. Και δίχως νά γάση καιρό επειδή είδε ότι είχε κινήθει ή περιέργειά μου μου διηγήθηκε την άκόλουθη ιστορία που είχε άκουσει λίγα χρόνια πριν.

— Λοιπόν που λέτε, ο πατέρας της γυναίκας αυτής ήταν περιφημός κλέη της. Τρόμος και φοβέρα ήταν για τούς Τούρκους το τουφέκι του γιατί ποτέ δέν άστοχούσε. 'Όταν πολεμούσε είχε πάντα μαζί του έναν πελώριο λυκόσκυλο και την μοναχοκόρη του την Χρύσω. 'Ηταν καίως μου είπαν και καθώς φαίνεται και τώρα άκόμη, μά κοπέλλα όμορφότατη ψηλή και άντρογενναία. Πετούσαν φωτιές τ'α μεγάλα μαύρα μάτια της και τ'α μακρινά της μαλλιά ήταν πάντα με χρυσά φλοιοιά στολισμένα. Στην άρχη άκολούθησε τόν πατέρα της στόν πόλεμο βαστώντας αυτή τ'ο ταγάρι με τ'ο φαί και τόν όμοιο όταν συνήθεσε στην μυροδιά της μπαρούτιν όχισε και ή ίδια νά πολειά. Και έτσι σε λίγο ή παλληκαριά, ή λυγροάδα του χοριμού της και τ'ο κάλλη της την ζάναν ξακουστή σ' όλο τ'ο Σουλι. Μά κοπέλλα ήταν, όσο και άν είχε άντρα καρδιά και μιά μέρα ο θεός που δέν αφήνει κανέναν άπλήγωτον, την πλήγωσε και αυτήν. 'Ο πατέρας της δέν κατάλαβε πως ήταν έρωτευμένη' ξαφνιαζόνταν πως ή κόρη του είχε τόσο αλλάξει, είχε, γίνει μελαγχολική και άμίλητη και δέν ήξερε ότι κάθε βράδυ πήγαινε στόν δρόμο του άνεμόμυλου όπου έμενε ένα ώραίο είκος χοροών παλληκάρι, ο Λάμπρος, ο γιός του Μυλωνά, που της ταίριαζε περίφημα.

***

— Χρύσω της λέει μιά μέρα, ύστερα από καιρό όταν πιά είχε φροντώσει ή άγάτη της, Χρύσω ήρθε ή ώρα νά σε παντρεύω.

— Έμένα, πατέρα;

— 'Ο Πέτρος σε θέλει γυναίκα του. Είναι παιδί καλό, τίμο και τ'ο χρωστό τήν ζωή μου. Θιμάσαι πως μ' έσωσε μιά μέρα που χτυπιόμουν με τούς Τούρκους' τούδωκα λοιπόν τ'ο λόγο μου...

'Η Σουλιώτισσα στην άρχη κοκκίνισε ύστερα όμως είπε θαρρετά στόν πατέρα της:

— Δέν αγαπώ τόν Πέτρο.

— Έγώ όμως τόν αγαπώ,έκανε ο πατέρας. 'Ο Πέτρος θ'άρθη αύριο νά σε ιδη και σε όγτώ μέρες γίνεται κιόλα ο γάμος. Δέ λέω, είνε άσχημος,οι άντρες δέν έχουν άνάγκη απ' όμορφιά. 'Επειτα, αυτό είνε τ'ο θέλημά μου!

Τήν άλλη μέρα ο Πέτρος έπήγε στο σπίτι του γέρο-

κλέφτη. Μόλις είδε την Χρύσω την ρώτησε άν ήθελε νά τόν παντρευτεί.

— Δέν σε παίρνω, άπήντησε εκείνη, γιατί αγαπώ άλλον.

'Ο Πέτρος ως τόσο σ'ά νά μάντευε την άπάντησή της δέν ταραχτηκε καθόλου, μόνον έπιασε τ'α χέρια της και τ'α χάιδεψε στοργικά.

— 'Ε! τότε τ'α στεφανώματα; φώναξε ο πατέρας ο όποιος στο

πλαινό δωμάτιο περίμενε νά τελειώσουν τήν κουβέντα τους οι νφιο.

— 'Υστερα από όγτώ μέρες, είπε ο Πέτρος άτάραχα.

— Τί λές; φωνάζει ή Χρύσω.

— Λέγω, άπαγγά γελώντας ο Πέτρος, ότι τ'α στεφανώματα θά

γίνουν σε όγτώ μέρες.

— Μά πως θ'ά με πάρης αφού ξέρεις ότι αγαπώ άλλον;

— Τ'ο ξέρω, αλλά είμαι σίγουρος ότι θ'ά τόν ξεχάσης με τόν καιρό. 'Η Χρύσω κατάλαβε ότι θέλοντας και μη έπρεπε νά κάνει τ'ο θέλημα του πατέρα της. Από τήν ημέρα όμως εκείνη άρχισε νά μισή τόν Πέτρο. Και όταν τ'ο βράδυ, πήγε και βήκε ξανά τόν Λάμπρο εκείνος ξαφνίστηκε απ' τ'η ματιά της, μιά ματιά που έλαμπε παραξένα μέσα απ' τ'α δάκρμά της...

Μιά μέρα πριν απ' τ'α στεφανώματα ο γέρο κλέφτης πήγε σ' ένα κοντινό μεγαλωχώρι για νά αγοράση ότι θ'ά χρειαζότανε για τ'η τελετή και αφήκε μόνη τήν Χρύσω με μιά γριά θειά της. 'Ηταν μιά μέρα θανάσια. 'Όλα ήταν χαρούμενα και λαμποκοποσαν στόν ήλιο, και μόνον ή Χρύσω, άμίλητη και συλλογισμένη γυάλιζε τ'ο τουφέκι του πατέρα της. 'Εξαφνα κάποιος χτύπησε τήν πόρτα. 'Ηταν ο Πέτρος.

Μπήκε ντροπαλός και συμμαζεμένος, ρώτησε για τόν πατέρα της και ύστερα πήγε και κάθισε κοντά στο παράθυρο καπνίζοντας ήσυχα τ'ο τσιμπούκι του. 'Η Χρύσω όλο και γυάλιζε τ'ο τουφέκι και ο Πέτρος θιματωμένος απ' τήν όμορφιά της δέν ήξερε πού νά πρωτορίξει τ'ο μάτι του. Άπίστευτο του φαινόταν πως ή κοπέλλα αυτή θ'ά γινόταν τήν άλλη μέρα γυναίκα του. 'Εξαφνα ή Χρύσω άφησε τ'ο τουφέκι και τόν πλησίασε:

— Λοιπόν δέν άλλαξες γνώμη; τού είπε. 'Εξακολούθεις νά με θέλεις γυναίκα σου;

— Σε θέλω γιατί σ' αγαπώ' τρία μόνον πράματα άγάπησα στη ζωή μου' τήν μητέρα μου, τ'ο Σουλι και σένα.

— 'Αλλ' εγώ σου είπα ότι δέν σ' αγαπώ και για στερονή φορά σου λέω νά μ' αφήσης ήσυχη, άπήντησε κόκκινη απ' τ'ο θυμό της ή κόρη.

'Εννοια σου Χρύσω, και θ'ά μ' αγαπήσης άργότερα.

'Η Χρύσω όμως όλο και πιό πολύ θυμόνε και άρχισε νά κόβη βόλτες στην κάμαρα σάν θηρίο κλεισμένο σε κλουβί.

— 'Ακουσέ με τού είπε εξαφνα, σταματώντας μπροστά του' άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τ'α λόγια μου' άν με πάρης γυναίκα σου, θ'ά σε σκοτώσω! Τήν στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της' τότε ή Χρύσω ξαναπήρε σ'α χέρια της τ'ο τουφέκι και άρχισε νά τ'ο καθαρίζη...

***

Ήταν ένα ταίριαστώ ζευγάρι.

Δέκα μέρες είχαν περάσει. 'Ο γάμος είχε γίνει και ή

Χρῶσο δὲν ἔβγαξε λέξη ἀπ' τὸ στόμα της στὸ σπίτι τοῦ ἀντρός της. Ὁ καὶμὸς τὴν ἔρωγε καὶ δάκρυα κυλοῦσαν ἀργὰ ἀπ' τὰ μάτια της ὅταν καθισμένη ὄρες ὀλόκληρες στὸ παράθυρο, ἔβλεπε πρὸς τὸ βουνό ὅπου ἦταν ὁ μύλος τοῦ Λάμπρου. Ὁ Πέτρος ποὺ καταλάβαινε τὴν αἰτία τῆς λύπης της δὲν τῆς ἔλεγε τίποτε καὶ ἔφευγε ἀπ' τὸ σπίτι τὸ ἀφήνοντάς τὴν μόνη. Μιὰ μέρα τῆς εἶπε ὅτι θὰ πῆγαινε σ' ἓνα γειτονικό χωριό ἀπ' ὅπου θὰ γύριζε κατὰ τὴν ἐννία τὸ βράδυ. Ἐκείνη δὲν εἶπε τίποτε μόνον σήκωσε ἀργὰ τὰ φλογερά της μάτια καὶ τὸν κύτταξε μὲ ὅσο μῖσος δὲν τὸν εἶχε ποτὲ ἄλλοτε κυττάξει. Κατὰ τὸ βράδυ ἡ Χρῶσο ἐπῆγε στὸ δάσος ἀπ' ὅπου ἤξερε ὅτι θὰ περνοῦσε ὁ ἀντρός της. Ἦταν μιὰ νύχτα σκοτεινὴ καὶ μόνον λίγα ἀστέρια ἔλαμπαν στὸ στερέωμα. Μαῦροι διαλογισμοὶ ταράξαν τὴν καρδιά τῆς Χρῶσως ποὺ ἂν τὴν ἔβλεπε κανένας ἐκείνη τῆ στιγμὴ θὰ τρώμαζε ἀπ' τὴν ἀγριάδα ποὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπό της. Αἰφνὴς ἀγῆτησε κοντὰ καλπαμὸς ἀλόγου. Κάποιος περνοῦσε. Ἡ Χρῶσο σήκωσε τὸ τουφεκὶ καὶ χτύπησε. Ὁ καβαλλάρης ἔβγαλε ἓνα ὄχ ἀπ' τὸ στήθος του καὶ κατακυλῶντας ἀπ' τὸ ἄλογο τοῦ ξαπλώθηκε καταγῆ. Τὸ ἄλογο ἔαφνιασμένο ἐξακολούθησε τὸ δρόμο χωρὶς τὸν καβαλλάρη του.

Ἡ Χρῶσο ἔτρεξε σιμά του. Ἦταν ὁ Πέτρος : «Τὸ ἤξερα ποὺ θὰ μὲ χτυποῦσε» ἐμουρμούρισε καὶ ὕστερα λιγοθύμησε. Ἡ Χρῶσο ἔβρινε ἀζήνητη καὶ σιωπηλὴ λίγες στιγμὲς μὴν ἔξροντας τί νὰ κάνῃ. Ὑστερα ὅμως πέταξε κατὰ γῆς τὸ τουφεκὶ καὶ τῆς ἔτρεξε σάν τρελὴ πρὸς τὸν μῦλο τοῦ Λάμπρου φωνάζοντας :

— Λάμπρο ! Λάμπρο ! εἶμαι ἐλεύθερη πάρε με ! Ἄλλ' ὁ Λάμπρος δὲν ἀποκρίθηκε στὶς φωνές της, γιατί τρεῖς μέρες ὕστερα ἀπ' τὸν γάμο της, εἶχε φύγει στὰ ξένα.

***

Δυὸ χωρικοὶ ὕστερα ἀπὸ ὥρα ἐπῆγαν τὸν Πέτρο μισοπειθαμένο στὸ σπίτι του. Ἡ πληγὴ δὲν ἦταν βαθεῖα ἦταν χυπημένη στὸ πόδι. Ἡ Χρῶσο ὡς τόσο δὲν τόλμησε νὰ γυρίσῃ στὸν ἀντρα της, καὶ μόνον ὅταν τῆς εἶπαν ὅτι ἐκείνος τὴν ζητοῦσε ἐπῆγε καὶ ἀρχισε νὰ τὸν περιποιεῖται. Τὸ πρῶτὸ θέλοντας νὰ δροσίτῃ μὲ ζυδι τὸ στήθος του βόηξε χροματισμένο ἀπ' τὸν λαϊμὸ τοῦ ἓνα γράμμα στὴ δημογεροντία. Τὸ γράμμα ἔλεγε :

«Δὲν μὲ σκότωσε ἄλλος ἴσως μου σκοτώθηκα». Τότε ἡ Χρῶσο κατὰλαβε τὴν ἀγάπη τῆς εἶχε ὁ ἀντρας της,τὶ ἀπέραντη καλωσύνη καὶ εὐγένεια ἔκρυβε ἡ καρδιά του καὶ ἐνῶ τὰ μάτια της βουρζάναν ἀπ' τὰ δάκρυα, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸν ἄρρωστο ἀντρα της. Ἦταν τὸ πρῶτο φιλὶ ποὺ τοῦ ἔδινε, ὁ πρῶτος παλμὸς μιᾶς ἀγάπης ποὺ δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ ἴσα μὲ τώρα, εἴκοσι χρόνια ὀλόκληρα, νὰ θεωρεῖται τὸ στήθος της.

ἘΣ. Ἀμποῦ

ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

ΕΒΡΑΪΚΑ

Οἱ ἄνθρωποι λένε στὴ μέλισσα : «Οὔτε τὸ μέλι σου, οὔτε τὸ κεντρί σου ! »

***

Οἱ ὑποκριταὶ εἶνε σάν ἐκείνους ποὺ θάκλεβαν δέρμα γιὰ νὰ φτιάσουν παπούτσια γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

***

Κέρατα ζητοῦσε ἡ καμήλα καὶ ὁ Θεὸς δὲν τῆς ἔδωκε οὔτε αὐτιά.

***

Δυστυχία σ' ὅποιον φριάνει μεγάλη πόρτα χωρὶς νὰ ἔχῃ πίσω αὐτοῦ.

ΑΡΑΒΙΚΑ

Μόνον τὰ μουλάρια ἀρνοιοῦνται τὴν καταγωγὴ τους. Κάποτε ποὺ ρώτησαν ἓνα μουλάρὶ ποῖς εἶνε ὁ πατέρας του, ἀποκρίθηκε : Τὸ ἄλογο εἶνε θεῖος μου.

***

Εἶτε μὲ τὰ πόδια εἶτε μὲ τὰ χέρια σώθηκες τὸ ἴδιο κάνει τὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ σωθῆς.

***

Καλλίτερα νὰ κοιμηθῆς λυπημένος παρά μετανιωμένος.

***

Ὅταν ἐκείνος ποὺ μιλεῖ εἶνε ἀνόητος ἐκείνος ποὺ ἀκούει πρέπει νὰ εἶνε φρόνιμος.

***

Ἀγόραζε πάντα ἄλογο γοργοπόδαρο ὅταν κυνηγᾷς μ' αὐτὸ φτάνεις ἐκείνους ποὺ κυνηγᾷς, ὅταν σὲ κυνηγοῦν δὲν σὲ φτάνουν.

***

Ὅταν ὁ ἀετὸς βιάζεται, ἡ γάτα χαίρεται.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΘΩΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΑΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΛΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”,
Ἐσωτερ. δι' ἓν ἔτος... Δρχ. 130 Ἐγγυλίας-Αἰγυπτίου ... Λίρα 1
Ἐξωτερ. > > ... Φρ. 130 Ἐμερικῆς ... .. Δολλ. 5

Αἱ ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν. Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνονται ὡς ἑξῆς: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δραχμᾶς 2,50

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5. Δι' ἄγγελίας ἰδιαίτεροι συμφωνία. Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμᾶς 3.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Μπουκέτου» ἐν Ἀμερικῇ
Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 87-89 CORTLAND STR. NEW YORK. N. Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Κοὺ λην Λαμπαθάν. Οἱ στίχοι σὰς ὄχι ἀνεμπτοί. Λεῖγουν ὅμως πὺθ θὰ γράψετε καλῶτερα, μὲ τὸν καιρὸν. Α. Π ο ρ ι τ ε ξ η ν, Ἐγκαῖθα. Ἐδχαριστοῦμεν. Θὰ διέλθουμε τῆς οἰκίας σὰς. Γ ε ρ. Π ο ρ ο ν ο α τ ο ν, Πειραιᾷ. Ὅχι ἐπιτυχῆς τὸ ποιήμα σὰς. Καὶ ἀπίθανο. Τὶ θέλει ἡ μνηστὴ τοῦ πολεμοῦτοῦ στὸ μέτωπο, μῆσα στὸ χυλασμοὶ τῆς φωνῆς; Ἐκεῖνο πᾶσι τὸ ἀρρωστη βοή, τί θέλει νὰ πῆ; Μαθαῖτε ποιῶν. Ἀ γ γ ε λ ο ν Π α π α κ ὠ σ τ α ν. Τὰ λυρικά ὄχι ἐπιτυχή. Ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων καλὸ τὸ εἰς διανοούμενον, τὸ ὅποιον καὶ δημοσιεύεται :

Ἐδιάβατες καὶ μάζεψες πολλὰ μὲς τὸ μυαλό σου μ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲ βλέπουμε τίποτε τὸ δικό σου μοιάζει μὲ τὸ στοτυπόχαρτο πέρονεις τίς ξένες γνώσεις καὶ μιὰ δική σου ἀπόκρισι δὲν ἔχεις νὰ μᾶς δώσης !

Γ. Φ ο ρ ρ ι τ ο τ ο ν, Κιάτον. Στείλτε τὰ ἀνεκδοτά. Καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ Ὀηγκὸ θὰ δημοσιευθῇ ἂν πληρῆ τῆς δημοδους τῆς γλώσσης, εἶνε καὶ ἔνδιαφέροντος. Ν. Α. Ψ α λ τ ἰ δ η ν. Ὅχι ἐπιτυχῆς τὸ ποιήμα σὰς. Σ π ν ο. Π α π α δ ἄ κ η ν. Τὰ ποιήματά σὰς ὄχι ἐπιτυχημένα. Μαθαῖτε ποιῶν. Ὑστεροῖτε πολὺ. Γιὰ τὰ καλὰ σὰς λόγια σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἀ ρ ο ἰ σ τ. Ἀ γ γ ε λ ὸ π ο ν λ ο ν. Ἐδχαριστοῦμεν. Τὰ ἔχομε αὐτά. Α 5—Α 5. Τὸ πεζογράφου σὰς ὄχι ἐπιτυχῆς. Καὶ χωρὶς δικαιώμα κρισεως. Γιατί ; Ν τ ἰ τ ο ν Ἐ λ ε ν σ ἰ ρ ι ο ν, Ἐλευσίνα. Ὅχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆς τὸ ποιήμα σὰς. Ἀπὸ σὰς ἔχομε περισσότερες ἀξιώσεις. Στείλτε λοιπὸν κάποι πειὸ τέλειο, πειὸ καλὸ.

Π. Π α ν α γ ἄ κ η ν. Ὅχι ἐπιτυχῆς τὸ διήγημά σὰς. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σὰς λόγια. Μαθαῖτε ἑλληνὰς λογογράφους. Τ. Ζ α φ ε ρ ἰ ο ἰ ο ν, Λάρισα. Ὅχι ἐπιτυχῆς τὸ πεζόν. Μὴ γράψετε τὸν ἐξῆς τὸ π λ χ ἰ ὸ ποικιλῶ, ἀλλὰ τὸ π ρ ε ἰ ὸ. Ἐτοῖ εἶνε ὠσοῦ. Φ. Φ α ν τ ἰ δ η ν, Βερέκοπ (Ἐδέσσης). Ὅχι ἐπιτυχῆς τὸ ποιήμα σὰς. Μ. Α. Γ. Κιάτον. Γιατί πείρατε νὰ μεταφράσετε τὰ πειὸ ἀκόλοχα ποιήματα τοῦ

Βεργλῆν ; Ἄν ἔχετε ὅτι ἡ μετάφρασις εἶνε ὁσαύτως δημοφιλῆ ; Προτιμᾶτε στὸ ἐξῆς πειὸ ἀπλὰ καὶ εἰκόλια πράγματα. Κ ὄ κ κ ι ρ ο ν Κοῖ ρ ο ν. Τὸ ποιήμα σὰς ἀνεπιτυχῆς. D e o, Ναύπαικτον. Τὸ φροντισμὸν σὰς ἐνεκρίθη. Τὸ σταλῆν ὅμως ὄχι τόσο ἐπιτυχῆς Γράψτε καὶ στείλετε μᾶς τίποτε ἄλλο. Ὁ Ἐπαχτος εἶνε μέρος κατάλληλο γιὰ νὰ ἐμμενέση ἔταν πὺθ γράψαι, μὲ τὰ κάποιον του καὶ τίς ἄλλες ἴμορφές του. . . Γ. Μ. Κ α μ ἄ ρ α ν. Γιατί δὲν ἐσοκλείετε δεκάτομα κρισεως ; Πὺθ θέλετε νὰ διαβιοῦν ἀπ' τὴν ἐπιτοσίη ; Α. Σ τ ἄ η ν. Ἐδχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθῶν. Πᾶν ὅτι προέχεται ἀπὸ σὰς δημοσιεύεται προθύμως καὶ εὐχαρίστος. Χ ρ. Ἀ γ ὀ ρ ο ν τ ο ὸ π ο ν λ ο ν, Ἀμφοῖναν. Πειὸ αὐτοῦ οὐδεμίαν ἀπόφρασις ἔχει ληφθεῖ μὲζοι τῆς στιγμῆς. Γ ε ρ. Μ ε τ α ἔ ἄ ν, Νεοχώριον (Μεσολογγίον). Τὸ ποιήμα σὰς ἀνεπιτυχῆς. Τ ἔ ὠ ν Σ α ο σ ὶ. Δημοσιεύονται. Ἀ λ. Ρ ε τ ἰ ο ν. Δημοσιεύονται.

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὀμάς «Νίκη» τῆς Ζάνθης.